

Илҳом Қаҳҳоров

ЎҚИНГ, ФАҚАТ ЙИҒЛАМАНГ

Илҳом ҚАҲҲОРОВ

ЎҚИНГ, ФАҚАТ ЙИҒЛАМАНГ...

(ТАЪСИРЛИ ҲАЁТИЙ ВОҚЕАЛАР)

«Sano-standart» нашриёти
Тошкент – 2018

УЎК: 159.923.2

КБК: 84(5Ў)6

Қ 35

Илҳом ҚАҲҲОРОВ

**Ўқинг, фақат йиғламанг.../«Sano-standart» нашриёти,
Тошкент – 2018. – 96 бет.**

Тақризчи:

**Абдумурод Тилавов
филология фанлари номзоди**

**Атрофимизда қалб кўзимизни очадиган, тафаккури-
мизга туртки берадиган воқеа-ҳодисалар бисёр. Фақат
унга ибрат назари билан боқсак бас.**

**Истеъдодли олим, нозиктаъб шоир Илҳом Қаҳҳоров
тасниф этган ушбу китобчани ўқиб, ибратланиш бахти
барчамизга насиб этсин.**

УЎК: 159.923.2

КБК: 84(5Ў)6

ISBN: 978-9943-5462-7-1

© Илҳом ҚАҲҲОРОВ

© «Sano-standart» нашриёти, 2018

МУҚАДДИМА

ТАЪСИРЛИ ВОҚЕАЛАР ТЎПЛАМИ

Яхши ҳикоя – жонга малҳам, руҳга озуқа. Агар бу ҳикоя ҳозир яшаб турган замонимизда рўй берган воқеа бўлса, унинг таъсири янада кучлироқ бўлади. Унинг қалбимизгача етиб бориши, тушунишимиз, ҳис қилишимиз анча осон бўлади.

Нега ушбу ҳаётий воқеалар тўпламини “Ўқинг, фақат йиғламанг” деб номладик. Чунки ундаги бирор-та ҳикояни йиғламай ўқиб бўлмайди! Ҳар ҳолда, ўзимиз уларнинг барчасини йиғлай-йиғлай қоғозга туширдик. Ушбу қалбни юмшатадиган ҳикояларни атрофимиздаги кўрган-билганлардан, газета ва журналлардан, интернет саҳифаларидан йиғдик. Уларнинг баъзиларини манбаларини топдик ва кўрсатиб ўтдик, баъзиларини эса йўқ. Бу учун олдиндан узр сўраймиз.

Ушбу тўпламни чиқаришдан мақсадимиз – одамларимизнинг қалбини юмшатиш. Тан олиш керак, охирги ўн йилликларда қалбимиз дунёга муккасидан кетганлиги сабабли анча қотган, унча-мунча панд-насиҳатлар таъсир қилмайдиган бўлиб қолган. Ҳатто жума маърузаларидаги имомларимизнинг амри маъруф ва наҳйи мункарлари ҳам қулфланган қалбимизга кира олмай, бир қулоғимиздан кириб, иккинчисидан чиқиб кетадиган бўлиб қолган.

Психологларнинг хулосаларига қараганда, кўчадан кириб келган кишининг қалби дунё билан банд бўлиб, у қулфланган бўлади ва шу сабабдан унга панд-насиҳат кам таъсир қилади. Ўша қулфланган қалбни очиш учун эса, унинг кўзига ёш келтирадиган даражадаги таъсирли бирор бир нарсани айтиб бериш керак экан. Уни эшитиб (ёки ўқиб) кўзига ёш келдими, тамом, демак у қулф

очилибди! Энди у қалбга ҳар қандай панд-насихат ҳеч қандай қаршиликсиз бемалол кираверади...

Қалб юмшаган сари инсон Аллоҳга яқинлашаверади, савобли амалларни кўпроқ қилгиси келаверади, гуноҳлардан узоқлашаверади. Кўзимизга ёш келишидан уялмаслигимиз, аксинча, тўйиб-тўйиб йиғлаб олишимиз керак. Бунда қалб покланади, ундаги ғуборлар чиқиб кетади, енгил тортамыз, кўпгина стрессга алоқадор касалликлардан фориғ бўламыз!

Ушбу китобчамиз оила давраида ўқиладиган рисола бўлиб, ундан кўпчилик баҳраманд бўлишини ва ҳаққимизга дуода бўлишини орзу қиламыз...

Аллоҳ таоло барчамизга йиғлай оладиган юмшоқ қалбни ва солиҳ амалларни насиб айласин!

Илҳом Қаҳҳоров

НОҚОБИЛ ФАРЗАНД

Оилада ёлғиз фарзанд эдим. Ота-онам мени ерукка ишонмасдилар. Ейиш-ичишимга, кийинишимга, юриш-туришимга кўп эътибор берардилар. Ўғлимиз ўқисин, яхши одам бўлсин деб жон куйдирардилар. Касал бўлиб қолсам ўзларини қўярга жой топа олмай, шифокорларга югуриб, мен билан бирга “касал” бўлар эдилар. Мен эса бу меҳрибончиликлардан талтая бошладим.

Ўрта ҳол оила эдик. Ўз уйимиз, “Жигули” машинамиз бор эди. Мактабни тугатиб безори болаларга қўшилиб кетдим. Ота-онамнинг панд-насиҳатларига, қайтариқларига қулоқ солмадим. Охири бир қалтис иш қилиб қўйдим. Мени қутқариш учун бечора отам машинасини ҳам сотди. Асаб бузилиши, руҳий азоблардан иккаласининг ҳам юраклари хаста бўлиб қолди. Лекин мен ношукур бу яхшиликларни билмас эдим, уларга қўпол гапирар, дилларини оғритар эдим.

Менинг ёмонлигимни қўшнилар ҳам билишар эди. Лекин, бечора онам, мени уларга яхши кўрсатиш учун ўзларининг янги либосларини олиб чиқиб, ўғлим менга байрамга совға қилди, ўғилгинам туғилган кунимга совға қилди, деб юрар эканлар. Мен ғофил фарзанд эса, умримда бир марта бўлса ҳам, ҳеч бўлмаганда пайпоқ ҳам совға қилмаган эдим.

Ҳеч уйда топилмасдим, фақат кечаси меҳмонхонага келгандек, тунагани келардим холос. Ўзимча кибрга берилиб, дадамнинг велосипедда юришидан ор қилиб, (аслида машинасини сотиб, велосипедда юришига ўзим сабабчи эдим), ўзим эса пиёда юришдан дўстларимдан уялиб, ота-онамдан яширинча Кореяга ишлашга кетиш учун ҳужжатларни тайёрладим. Мақсадим пул йиғиб

“Нексия” машинаси олиш эди. Ҳамма ҳужжатлар тайёр бўлгандан кейингина уларга кетишимни айтдим. Иккаласи ҳам норози бўлиб, йиғлаб қолишди.

-Ўғлим, иккаламиз ҳам касалмиз, ёлғиз ўғлимизсан, ўлиб қолсак, сени кўрмай армонда кетмайлик. Мана шу уй сеники, машинани эса кейинроқ ҳам олармиз,-де-йишди. Лекин мен нодон кўнмасдан кетиб қолдим.

Кореядан пул ишлаб юбора бошладим. Отам бечора ўзларининг ҳам йиғиб қўйган пулларини қўшиб, янги “нексия” машинасини олиб қўйибдилар. Ўзлари бирор марта ҳам миниб чиқмасдан, дарвозахонага қўйганча, “ўғлим машина оламан, деб кетди, ўзи келсин, ўзи минсин,”деб велосипедда юраверибдилар.

Кореядан бир ойча телефон қилмадим. Шу орада отам бечора “ўғлимга бирор нарса бўлдимикан”, деб зерикиб, юрак хуружидан вафот қилибдилар. Телефон қилганимда эса, онамнинг ҳам аҳволлари оғир экан. Тезда самолётга чипта топиб, учиб келдим. Лекин минг афсуски, улгура олмадим. Онам бечора кўзлари тўрт бўлиб, мени кута-кута, келишимдан икки соат олдин, мени кўра олмасдан, армон билан вафот этибдилар!

Жаноза, таъзия маракалари дабдабадор ўтди. Халққа ош бердим, қабрларига тош қўйдим. Лекин надоматлар бўлсинки, қалбим ҳеч тинчлана олмаяпти. Кечалари ухлолмай чиқаман. Кошки..., кошки эди уларни ҳеч бўлмаганда тушимда кўрсам, қилган ишларим учун кечирим сўрасам, розиликларини олсам, берган озорларимга тавба қилсам... Афсус... Афсуски энди кеч, жуда кеч!

Дарвозахонадаги нексияни мина олмайман, ичига ўтира олмайман, ҳатто унга қарай олмайман. Худдики мана шу нексия ота-онамни армонда кетишига сабабчи бўлгандек.

Омборхонага кириб деворга осиб қўйилган да-

дамнинг велосипедларига қарасам, кўзларимдан ёш шошқатор оқаверади, кўз ёшларимни ҳеч тўхтата олмайман. Велосипед билан худди дадам билан гаплашгандек гаплашаман, дардлашаман, армонлашаман. Ҳасратларимни айтиб, кўнглимни бўшатмоқчи бўламан. Лекин афсуски энди кеч!

Онамга, онажонимга совға қилмаган “совғаларим”-ни, онаизоримнинг, армонда кетган онажонимнинг кийимларини олиб, кўзларимга суртиб йиғлайман. Тирикликларида айтолмаган ширин сўзларни энди кийимларига айтаман. Лекин афсуски энди кеч, жуда кеч!

Мени охирги марта аэропортда кузатаётганларида онажоним мени қаттиқ қучоқлаб, кўкрагимга бошларини қўйиб йиғлаган эдилар. Қучоқларидан ҳеч чиқаргилари келмаган эди. Энди билсам, онажоним мени охирги марта кўраятганларини сезган эканлар! Ўша юзларидаги армонли кўз ёшлари учун ўзимни ҳеч кечира олмайман.

Ота-онаси тирик биродарларга маслаҳатим шуки, уларни тириклик вақтларида қадрларига етинг, озор берманг, хизматларини қилиб, дуоларини олинг. Менга ўхшаб кеч қолиб, армонда, пушаймонда ўтманг.

МЕН СИЗ УЧУН АРМОН БЎЛДИМ!

Меҳрингизни, борингизни аямасдан,
Боламга деб югурдингиз, елдингиз.
Одам бўлсин, ўқисин деб чарчадингиз,
Лек мен сизга онажоним нима бердим?
Сиз учун-чи, отажоним нима қилдим?

Касал бўлсам табибларга югурдингиз,
Кечалари ухламасдан тик турдингиз.

Аллоҳим, Сен шифо бер, деб ёш тўқдингиз,
Лек мен сизга онажоним нима бердим?
Сиз учун-чи, отажоним нима қилдим?

Қариганда умид қилиб меҳру-шафқат,
Қўпол сўзни олдингиз-ку мендан фақат.
Фарзандимни асрагин, деб паноҳ сўраб,
Эвазига онажоним нима бердим?
Сиз учун-чи , отажоним нима қилдим?

Оқладимми “фарзанд” деган буюк номни?
Аядим-ку ахир сиздан кулча нонни.
Меҳмон қилиб ёзмадим-ку дастурхонни,
Онажоним, мен сиз учун нима қилдим?
Отажоним, мен сизларга нима бердим?

Қўшниларга мақтаркансиз мени доим,
Мен бермаган “совғаларим”ни кўрсатиб.
Менчи ноҳақ обрў олиб, ҳурмат олиб,
Эвазига онажоним нима бердим?
Меҳрга зор меҳрибоним, нима қилдим?

Тирикликда ёнингизга келмас эдим,
Дунё учун кеча-кундуз тинмас эдим.
Кетдингиз-ку тўёлмасдан дийдоримдан,
Онажоним, мен сиз учун армон бўлдим,
Соғинганда сизни излаб, сарсон бўлдим.

Ота-онам ҳали тирик, улгураман,
Дуо олиб хизматларини қиламан.
Деб юрардим, лек минг афсус, улгурмадим,
Онажоним, мен сиз учун армон бўлдим,
Отажоним, дард устига чипқон бўлдим.

Жанозангиз куни бериб халққа мен ош,
Юзлаб одамларга бўлдим ўзимча “бош”.
Аммо кечдир, қалбимда ёш, кўзимда ёш,
Онажоним, мен сиз учун армон бўлдим,
Қабрингизни тепасида гирён бўлдим.

Фарзандларим жовдираб қараб турар,
Қайтар дунё, бир кун улар ҳам қайтарар.
Ўшанда дилим пушаймон бўлиб айтар:
Онажоним, мен сиз учун армон бўлдим,
Отажоним, мен сизларга армон бўлдим.

Эй, фарзандлар, кўзни очинг бу ғафлатдан,
Ҳали тирик ота-онангиз ўлмасдан.
Хизмат қилинг, дуо олинг кеч бўлмасдан,
Мен нодон-чи, онажоним нима қилдим?
Отажоним мен сизларга армон бўлдим.

(Илҳом Қаҳҳоров)

Ушбу ҳаётий воқеа ҳар биримизга дарс бўлиши керак. Хатолик, аввало, ота-она томондан ўтган: улар фарзандга бор меҳр-муҳаббатларини берганлар, унинг моддий таъминоти учун югурганлар, аммо унга динни ўргатмаганлар. Аллоҳни танимаган банда эса, гарчи у дунё олими бўлиб етишса-да, охират илмидан беҳабарлигича қолаверади, Худодан қўрқмайди, гуноҳ ишлардан тап тортмайди, дилозорлик қилаверади...

Албатта, бирор марта масжидга бормаган, ота-она ҳақида оят ва ҳадисларни эшитмаган, “Жаннат оналар оёғи остида” лигини, “Ота рози – Худо рози” лигини билмаган фарзанддан нимани ҳам кутиш мумкин?!